

Gökhan Özgün: Neredeyse “milliyetçi” bir Ermeni Soykırım tasarısı

Posted on 14/06/2016

Almanya Federal Meclisi'nin kabul ettiği Ermeni Soykırım tasarısına karşı yükselen akıl almaz ırkçı tepkileri bir yana koyuyorum. Bunlar hakkında yeterince yazıldı, ya da daha beteri, ne kadar yazılsa da yetmiyor, yetmeyecek.

Fakat Tayyip Erdoğan Partisi'nden yükselen en dikkat çekmeyen, en masum, en sıradan gibi görünen bir kaç kelime nedense benim çok kafama takıldı.

Tayyip Erdoğan Partisi'nden yükselen ses/sesler (Kim olduklarının tabii ki artık hiçbir önemi yok) 'Almanya Federal Meclisi'nin almış olduğu bu karar bütünüyle siyasi bir karardır' dedi.

Evet, ben de tamamıyla aynı görüşteyim, bütünüyle siyasi bir karardır. Hatta daha da ileri gideyim, Ermeni Soykırımını meselesi bütünüyle siyasi bir meseledir.

Hayatta kalmayı başaran Ermenilerin, ağırlıklı olarak Ermeni diasporasının 100 yıldır yaptığı siyaset olmasaydı, bugün Ermeni Soykırımından kimse söz ediyor olmazdı. Bu gerçek tarihe gömülür, yaşayan bir hakikat olmaktan çıkardı. İnsanlık tarihine geçmez, sosyolojik bir arkeoloji haline gelirdi.

Dünya tarihinde böyle soykırımlar yok mu? Var. Mesela bilir misiniz, Arjantin, Uruguay ve Brezilya ordularının 19. yüzyılda Paraguay'a girip 500.000 erkek nüfusun 450.000'ini tek vuruşta katlettiğini? Muhtemelen bilmezsiniz, benim bilmem de bir tesadüf eseri. Arkasında güçlü bir siyaset olmadığı için de, büyük ihtimalle unutulacak, tarihe gömülecek ve arkeoloji olacak.

150 yıl önce gerçekleşen bu soykırımın yaralarını hala sarmaya çalışan Paraguay, bu konuda insanlık tarihine büyük bir not düşmek için siyaset yapmaya belki şimdi başlayabilir.

Ama gelin görün ki, onlar bu konuda siyaset yapmaya başlamadan Uruguay'ın sabık cumhurbaşkanı Jose Mujica, bir Paraguay ziyaretinde bunun bir soykırım olduğunu ifade etti ve Paraguaylılardan özür diledi. O da siyaset yapıyordu.

Gerçekler tek başlarına birer siyasi mesele değildir, mesele edilebilme kabiliyetleri vardır. Gerçekleri mesele edebilme, hakikileştirme kabiliyetine, ihtiyacına ve iradesine de 'siyaset' denir. Ayıp değildir, günah değildir, silahla mücadele edilmeyecekse, siyaset tek çaredir.

Bir zamanlar, 'demokrasi trenine' binmişken, 'siyaset' ve 'siyaset yapmak' kelimelerine sınıksız sarılan, hatta kutsallaştıran Tayyip Erdoğan taifesi için birdenbire 'siyaset yapmak' musibet bir şey haline geldi. Kendileri dışında yapılan bütün siyaset, 'komplo', 'terör', 'vatan hainliği' ve 'emperyalizm' hanesine yazılmaya başladı.

Evet, Almanya siyaset yapıyor. İşin ilginç yanı, Ermeni Soykırımı'yla ilgili gelmiş geçmiş uzlaşmaya en açık, en niyetli siyaseti yapıyor. Neredeyse bütün Kuzey Yarımküre'nin ve Güney Amerika'nın şu veya bu şekilde siyaseten tanıdığı Ermeni Soykırımı konusunda yüzyıldır taş gibi endoktrine olmuş Türkiye'ye hakiki bir yumuşama şansı sunuyor.

Alman Soykırım tasarısının başlangıç cümlelerinde incelikte düşünülmüş şu ifadeler yer alıyor.

"Bu insanların kaderi kitlesel imha, etnik temizlik, tehcir ve evet soykırımlar tarihi açısından örnek teşkil eder ve 20. yüzyıl da dehşet verici bir şekilde bütün bunlardan müteşekkildir. Bunun yanı sıra Almanya'nın suçlu ve sorumlu olduğu Holokost'un biricikliğinin de bilincindeyiz."...

“Alman İmparatorluğu’nun da bu olaylarda suç ortaklığı vardır.”

.... “yüzyıl önceki güç koşullar ve o dönemin yönetimlerine karşı farklı yollarla Ermeni kadın, çocuk ve erkeklerin kurtarılması için mücadele eden insanları da saygıyla anarız.”

Yani açıkçası, Türkiye’yi bu konuda yumuşatmak için soykırım suçunu neredeyse sıradanlaştırıyorlar, insanlık tarihinin 20. yüzyıl felaketlerinden yalnızca biri olarak sunuyorlar.

Bu da yetmiyor, Yahudi Soykırımı’nın (Holokost’un) biricikliği ifadesiyle, kendi suçlarının büyüklüğünün hiçbir şeyle mukayese dahi kaldırmadığını açıkça ifade ediyorlar. Bir de üzerine, Ermeni Soykırım’ına Almanya’nın da suç ortağı olduğunu itiraf ediyorlar. Ve akabinde de, Ermenilerin kurtarılması için mücadele eden Alman ve Osmanlı imparatorluğu vatandaşlarını saygıyla anıyorlar.

Tayyip Erdoğan’ın yaptığı kan tahlillerinin tam aksine, Türkiye’ye bu raddede empatiyle yaklaşmak için bu tasarının hazırlanışında Cem Özdemir gibi ‘bizim buralardan’ birilerinin dahli olması gerekiyor.

Bu metin, Türkiye bir gün Ermeni Soykırım’ını kabul edecek olsa, Türkiye’nin akıl edemeyeceği kadar Türkiye’yi ve bu ülkede yaşayanların hislerini ve dengelerini kollayarak yazılmış bir metin.

Bu soykırım tasarısı, tarihte Türkiye’nin karşısına çıkan

ilk soykırım tasarısı olsa, bütün bu infiali en azından

‘normal’ karşılayabilirsiniz. Ama tam tersine, bu tasarı, karşımıza çıkacak son tasarılarından biri.

Bunun karşısında sessiz kalınmıyorsa bile, en azından sakin davranılabilir, tasarı metninin okunması, üzerinde konuşulması

ve tartışılması sağlanabilirdi. Ama bunun mümkün olması için,

Türkiye’de en azından Zarrab dışında mevzusu olan bir muhalefet gerekiyor. O yok, onun yerine, ‘Milli Damar Koalisyonu’ var.

‘Milli Damar’ her şeyi herkesten önce bilen Hanefi Avcı’nın yeni derin devlete koyduğu isim. Ben nedense bu ismin Türkiye’deki hem sığ hem de derin MHP CHP AKP milli mutabakatına da cuk oturduğunu düşünüyorum.

Almanya’nın tasarısı, medeniyet tarihine ortak olabilmesi için Türkiye’ye yapılmış en nazik davetlerden biriydi. Ve Türkiye bu masayı da yıktı.

Ve Tayyip Erdoğan’ın makul bir masayı bırakın yıkmayı, nasıl rahatlıkla yakabildiğini de gözlerimizle görmüş olduk.

Bu yazı, yazdığım diğer yazılardan farklı, tek ve basit bir amacı var, Ermeni meselesi konusunda görüşünüz ne olursa olsun, Alman Parlamentosu Ermeni Soykırımı tasarısının tam metnini okumanızı sağlamak. Belagatim sizi buna sevk etmeye yetmiyorsa, hiç gocunmadan şahsen rica da edebilirim. Bir de okuduktan sonra, Wikipedia’da Ermeni Soykırımı’nı tanıyan ülkelerin renklendirildiği dünya haritasına bir göz atın.

Çünkü inanıyorum ki, Türkiye’de demokrasi ihtimali, bu tasarıyı takdir etse de etmese de baştan sona okuyacak ve üzerine bir iki dakika olsun düşünecek insanların oranı kadar.

Artık iyice anladık ki, Tayyip Erdoğan Türkiyesi kendini farklı bir kültür olarak değil, bambaşka bir ‘medeniyet’ olarak görüyor.

Bu iki uzlaşamaz apayrı medeniyetten hangisinin tek dişi kaldığını, hangisinin daha canavar olduğunu ise pek çok itibar ettiğimiz tarihçilere bırakalım. Gelecekteki tarihçilere bırakalım, geçmişteki şairlere değil.

Kaynak: marksist.org